

Ευρωπαϊκή βαρβαρότητα...

■ Γράφει ο Γιώργος Α. Λεονταρίτης

Το ερώτημα που έθεσε η Ρόζα Λούξεμπουργκ ήταν αληθινά προφητικό: «Σοσιαλισμός, ή βαρβαρότητα;». Δυστυχώς στις μέρες μας έγινε εξαιρετικά επίκαιρο. Ήταν αδύνατον να προβλέψει κανείς τα παλιά χρόνια ότι ο φασισμός-καπιταλισμός, καμουφλαρισμένος με ευρωπαϊκό «κοινοβουλευτικό» μανδύα, θα κυριαρχούσε στον ευρωπαϊκό χώρο, χωρίς να υπάρχουν εστίες αντίστασης από την Αριστερά. Και το χειρότερο: Αυτοί που χρησιμοποιούν στις κομματικές τους ταμπέλες ψευδεπίγραφα τη λέξη «Αριστερά», κατά ανεξήγητο τρόπο συμβιβάστηκαν με το Ιερατείο των Βρυξελλών και λειτουργούν σύμφωνα με τους κανόνες που έχει θεσμοθετήσει η ξενοκρατία του μεγάλου κεφαλαίου. Υπάρχει και η αναπάντητη απορία: Τι απέγιναν σε Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία τα κάποτε πανίσχυρα κομμουνιστικά και σοσιαλιστικά κόμματα; Δες και εξαερώθηκαν, έγιναν καπνός ή απλά εκθέματα σε κάποια μουσεία. Οι μεγάλες μάζες που τα εμπιστεύθηκαν, που στρατεύθηκαν κάτω από τις σημαίες τους, που αγωνίστηκαν και μάτωσαν για τα ιδανικά τους, έμειναν μόνες.

ΟΣΟΙ πιστέψαμε στο φωτεινό όραμα του σοσιαλισμού, γευθήκαμε τη μεγάλη πίκρα. Κι εμείς οι παλαιότεροι, που ευτυχήσαμε να ζήσουμε δίπλα σε μεγάλες προσωπικότητες που έμπαιναν μπροστά στους αγώνες, τώρα βιώνουμε μια μεγάλη μοναξιά. Οδοιπόροι που δεν έχουμε πια πού να πάμε, ανάμεσα σε ιδεολογικά χαμένους ταξιδιώτες, αντικρίζουμε στις πορφυρές ανταύγειες του δειλινού της ζωής μας τις αυταπάτες μιας χαμένης εξέγερσης. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, την οποία όλοι οι ευρώδουλοι εκθειάζουν, μας βούτηξε στη φτώχεια, στην ανεργία, στην υποβάθμιση της εθνικής ανεξαρτησίας, και μας μετέτρεψε σε υπηρέτες των συμφερόντων του μεγάλου καπιταλιστικού κεφαλαίου. Αλήθεια, πόσα χρόνια έχουμε να ακούσουμε στα Δελτία Ειδήσεων, έστω και μια μικρή είδηση ή ανακοίνωση κάποιου ευρωπαϊκού Κομμουνιστικού κόμματος; Πλήρης σιγή! Διερωτάται κανείς εάν υφίστανται ακόμα αυτά τα κόμματα ή έχουν

διαλυθεί. Ο κόσμος συγκλονίζεται από πολέμους, καταστροφές, θανάτους και συμφορές, αλλά η Αριστερά είναι απύσχα (για τον ελληνικό χώρο θα αναφερθούμε στη συνέχεια). Κι όμως, υπήρξαν κάποιοι σοσιαλιστές και κομμουνιστές που προειδοποίησαν εγκαίρως για το εφιαλτικό ευρωπαϊκό σκηνικό που βιώνουμε, αλλά κανείς δεν τους έδωσε σημασία. Ο Γάλλος σοσιαλιστής ηγέτης Φρανσουά Μιτεράν είχε πει: «Είναι μεγάλη αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι οι λαοί της Δυτικής Ευρώπης θα εξακολουθήσουν για πολύ καιρό ακόμα να δέχονται τον καθορισμό των τυχόν τους από μια νέα Ιερά Συμμαχία»... Ο άλλοτε γραμματέας του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος, ο Ζωρζ Μαρσέ, έγραφε: «Με υψηλό αίσθημα ευθύνης, είχαμε υπογραμμίσει και υποστηρίξει τα μέτρα που πήρε ο στρατηγός Ντε Γκωλ για την αποδέσμευση της Γαλλίας από το ΝΑΤΟ, καθώς και την άρνησή του να αλλοτριώσει την εθνική κυριαρχία της χώρας μας υπέρ μιας εξω-γαλλικής υπερεξουσίας, έστω κι αν αυτή λέγεται ευρωπαϊκή»...

ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ, λοιπόν, για ποιο λόγο οι «εκσυγχρονισμένοι» δικτάτορες των Βρυξελλών αφάνισαν από το πολιτικό πεδίο το

Γαλλικό Κ.Κ. Και ο άλλος γραμματέας του Γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος, ο Ρομπέρ Υ, έλεγε: «Για μένα, ο κομμουνισμός συμμετέχει σε μια αντίληψη εξέλιξης και δράσης, όπως την είδε ο Μπαλζάκ, ιδρυτής του Κομμουνισμού τον 19ο αιώνα. Πρέπει να δείξουμε ότι το μέλλον δεν είναι ο καπιταλισμός»... Κι όμως, η βαρβαρότητα του καπιταλισμού έχει εδραιωθεί χωρίς αντιπάλους. Ο Ρομπέρ Υ το είχε πει εγκαίρως ξεκάθαρα: «Δεν πιστεύω σε μια Ευρώπη που μπορεί να κυριαρχείται από τη Γερμανία». Φωνή βοώντος εν τη ερήμω...

Κι ο ευρωκομμουνισμός, που χάρις στον Ιταλό ηγέτη Ενρίκο Μπερλινγκουέρ κάλπαζε προς την εξουσία, γκρεμίστηκε μετά τον απρόοπτο θάνατο του χαρισματικού εκείνου ηγέτη... «Η σιωπή των Κομμουνιστών», τίτλος του βιβλίου τριών στρατευμένων της ιταλικής Αριστεράς, του Βιτόριο Φόα, της Μύριαμ Μαφάτ και του Αλφρέντο Ράιχλιν, βαράει τώρα τις ψυχές μας. Γιατί, μάταια οι προαναφερόμενοι Αριστεροί ερευνητές, με αγωνία προσπαθούσαν να λύσουν το μυστήριο: Πώς έχασε μέσα σε λίγα χρόνια όλη του την αίγλη το μεγαλύτερο Κομμουνιστικό Κόμμα της Δυτικής Ευρώπης; Την απάντηση είχε δώσει από νωρίς ο δικός μας

σοσιαλιστής Ηλίας Τσιριμώκος: «Η πραγματικότητα είναι ότι η Ευρώπη σαν σύνολο κυριαρχείται από συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις, αφού αυτές εξουσιάζουν τις πιο μεγάλες χώρες της. Οι δυνάμεις αυτές είναι ικανές να δημιουργούν μερικά οικονομικά τραστ, μα δεν μπορούν να οδηγήσουν την Ευρώπη σε, σύμφωνα με τα συμφέροντα των λαών, ένωση. Και είναι αντίθετες προς τον πραγματικό –και μοναδικό– προορισμό της Ευρώπης: Να είναι ο κύριος παράγοντας Ειρήνης και η εκλεκτή γη της κοινωνικής Δημοκρατίας». Προφητικά έδωσε ο Τσιριμώκος τους στόχους αυτών των οικονομικών τραστ, που πονηρά κατασκεύασαν το ενιαίο νόμισμα, για να υποδουλώσουν τους λαούς. Η παρωχημένη δικτατορία με τα τανκς και τα πραξικοπήματα έχει αντικατασταθεί με τον οικονομικό ολοκληρωτισμό, που φέρει κοινοβουλευτικό μανδύα. Λειτουργούν κοινοβούλια και κόμματα με ψευδεπίγραφες «αριστερές» ταμπέλες, αλλά όλοι υπακούουν στις διαταγές του Ιερατείου των Βρυξελλών. Ποιο από τα δικά μας κόμματα της αντιπολίτευσης τόλμησε να αμφισβητήσει και να αντιταχθεί στη δικτατορία των Βρυξελλών; Τσίπρας, Ανδρουλάκης, ΣΥΡΙΖΑ

και άλλοι, προσπαθώντας να πείσουν για την αποτελεσματικότητα των οικονομικών μέτρων που προτίθενται να εφαρμόσουν εάν έλθουν στην εξουσία, μας βεβαιώνουν ότι τα προγράμματά τους είναι... «κοστολογημένα»! Δηλαδή, δεν ξεφεύγουν από τα όρια που χαράσσουν οι έξωθεν κηδεμόνες μας... Πώς είναι, επομένως, δυνατόν να εξυπηρετήσουν τα λαϊκά συμφέροντα; Με το να διατηρούν στις ταμπέλες τους φθαρμένες ιδεολογίες («Αριστερά», σοσιαλισμός κ.λπ.) δεν ξεγελούν κανέναν, και δεν πείθουν.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ τον Μητσοτάκη –και δικαίως– για πολλά, αλλά αρνούνται να του προσάψουν την ευρωδουλεία, αφού και οι ίδιοι έχουν μολυνθεί απ' αυτήν την κατάρρα. Ποιος «γιαλαντζή» αριστερίζων τόλμησε να κατηγορήσει τον Κυριάκο, που μας έκανε εχθρούς με τη Ρωσία, επειδή αυτό ήθελαν η Αμερική, το ΝΑΤΟ και ο καπιταλισμός των τραπεζιτών; Πότε τόλμησαν οι αντιπολιτευόμενοι να ψέξουν την αντιπρόεδρο της Κομισιόν Κάγια Κάλλας, που θρασύτατα απαγόρευσε σε αρχηγούς κρατών να παρευρεθούν στην τελετή στη Μόσχα για τη νίκη κατά του ναζισμού στις 9 Μαΐου; Πότε συγκρούστηκαν με τη μέγαιρα Μέρκελ, τον στυγνό Σόιμπλε, τον Σουμάν ή τον Μονέ; Εδώ ο Μανουέλ Μπαρόζο παραδέχθηκε σε ομιλία του, στο πανεπιστήμιο Στάνφορντ της Καλιφόρνιας, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα εργαστήριο παγκοσμιοποίησης! Αλλά οι δικοί μας «Αριστεροί» το κατάπιαν και δεν έβγαλαν λέξη. Τώρα ζητάνε την ψήφο μας, για να κάνουν τι; Στο νου μου έρχεται ο στίχος του Τάσου Λειβαδίτη: «Όλα ήταν λάθος. Και οι δρόμοι που πήραμε, και τα λόγια που είπαμε, και τα χέρια που κρατήσαμε»...

Υ.Γ. Από τις εκδόσεις ΤΑΛΩΣ Φ. (www.talosf.gr) κυκλοφόρησε τις μέρες αυτές το βιβλίο μου «Σοσιαλισμός, ή βαρβαρότητα;». Πρόκειται για έναν απολογισμό του παρελθόντος και την αναζήτηση μιας νέας επίδας. Ίσως οι αναγνώστες βρουν απαντήσεις για τη σημερινή επέλαση του άκρατου καπιταλισμού.